

ת"פ 55039/11/13 - מדינת ישראל - תביעות נגב נגד פהמי בן עבדאללה אבו סריחאן

בית משפט השלום בבאר שבע

ז' תשרי תשע"ו
20 ספטמבר 2015

ת"פ 55039-11-13 מדינת ישראל נ' אבו סריחאן

בפני כב' השופט רון סולקין

המאשימה

מדינת ישראל - תביעות נגב

ע"י ב"כ עו"ד חן יבין

נגד

הנאשם

פהמי בן עבדאללה אבו סריחאן

ע"י ב"כ עו"ד יפעת שבד-דאי

גזר דין

כתב האישום והסדר הטיעון

הנאשם שלפני נותן את הדין בגין עבירות כדלקמן:

- פריצה לרכב בכוונה לגנוב, בניגוד לסעיף 413 ו' סיפא לחוק העונשין, תשל"ז - 1977 (שתי עבירות);
- גניבה מרכב, בניגוד לסעיף 413 ד' (א) לאותו חוק (שתי עבירות);
- קשירת קשר לפשע, בניגוד לסעיף 499(א)(1) לאותו חוק (עבירה אחת);
- הסתיעות ברכב לביצוע פשע, בניגוד לסעיף 43 לפקודת התעבורה [נוסח חדש], תשכ"א - 1961 (עבירה אחת);
- נהיגה ללא רשיון, בניגוד לסעיף 10(א) לאותה פקודה (עבירה אחת);
- נהיגה ללא ביטוח, בניגוד לסעיף 2 לפקודת ביטוח רכב מנועי [נוסח חדש], תשל"ל - (עבירה אחת) 1970.

בהתאם לעובדות כתב האישום המתוקן כא/1, בהן הורשע הנאשם במסגרת הסדר טיעון, בתאריך 17.11.13 או בסמוך לפני כן, קשר הנאשם קשר עם אחר להתפרץ לכלי רכב בעיר באר-שבע ולגנוב מתוכם.

במסגרת הקשר, בלילה שבין 17.11.13 ועד 18.11.13 בשעות הבוקר, הגיעו הנאשם והאחר מהעיר תל-שבע לעיר באר-שבע, תוך שמסתייעים ברכב מסוג הונדה, כשהנאשם נוהג ברכב. באותו מעמד, התפרצו לרכב מסוג הונדה, מ.ר. 24-878-17 בכך שניפצו את השמשה בדלת ימין מאחור. באותו מעמד, גנבו מתוך הרכב מכשיר רדיו-דיסק.

בסמוך לאחר מכן, התפרצו לרכב נוסף, מסוג אופל אסטרה, בכך ששברו את השמשה בדלת ימין מאחור, וגנבו מתוך הרכב מכשיר רדיו-דיסק, רמקולים ועוד.

כל זאת, בעוד שהנאשם נוהג ברכב בו הגיעו השניים למקום ללא רשיון נהיגה וללא פוליסת ביטוח ברת-תוקף.

בין הצדדים נקשר הסדר במסגרתו תוקן כתב האישום, אשר בתחילה יחס לנאשם גם התפרצות וגניבה מרכב נוסף, אך פריט זה נמחק מכתב האישום המתוקן; הנאשם הודה בעבירות, הורשע ונשלח לחקירת שירות המבחן למבוגרים. על פי ההסדר, סיכמו הצדדים, כי אם הערכת התסקיר תהיה חיובית - יעתרו יחדיו לעונש מאסר לריצוי בדרך של עבודות שירות וענשים נלווים. אם הערכת התסקיר תהיה שלילית - יטענו הצדדים כראות עיניהם. בכל אחת מהחלופות, סוכם בין הצדדים, כי יטענו לרכיבי ענישה נוספים של מאסר מותנה, פסילת רשיון נהיגה בפועל, פסילת רשיון נהיגה על תנאי, קנס ופיצוי לנפגעי העבירה.

ראיות לעונש

התביעה הגישה, לענין העונש, את המרשם התעבורתי של הנאשם (ת/1), הכולל הרשעה בגין עבירה של ברירת משפט.

ההגנה לא הגישה ראיות לעונש מטעמה.

הערכת שירות המבחן למבוגרים

בענינו של הנאשם הוגשו שלושה תסקירים. התסקירים מפרטים נסיבותיו האישיות של הנאשם, כבן 20, רווק. הנאשם אינו עובד. הנאשם תיאר את משפחת מוצאו כמשפחה טובה וסיפר כי הוריו דאגו לצרכיו.

אשר לעבירות שעבר - הודה הנאשם כי עבר העבירות, אך טען, כי האחריות להם מוטלת על שותפו לעבירה. בשלב מסוים, ניתק הנאשם קשר עם שירות המבחן למבוגרים ולכן לא שולב בטיפול.

חרף האמור, וחרף כך ששירות המבחן התרשם, כי הנאשם מסר הסכמה מילולית לטיפול רק בשל החשש מההליכים המשפטיים, ניתנה לו אפשרות נוספת להשתלב בהליך טיפולי והדיון נדחה להגשת תסקיר משלים. אלא, שגם במהלך תקופת דחיה זו, סירב הנאשם להשתלב בפרויקט תעסוקתי שמיועד למגזר הבדואי, לטענתו בשל הקושי להגיע למקום, ואף לא התייצב לסדנה טיפולית. הנאשם נמנע מלהתייצב אפילו לפגישה פרטנית אליה זומן. לאחר מכן, שוב ניתק קשר עם שירות המבחן למבוגרים.

לפנים משורת הדין, ניתנה לנאשם הזדמנות שלישית, במסגרתה זומן שוב לקבוצה טיפולית, וחרף כך, שמסר כי מתכוון להשתלב בה - לא התייצב גם הפעם במועד אליו הוזמן, בתואנות שונות.

על פי האמור בתסקיר האחרון, במהלך היותו נתון תחת הערכת שירות המבחן למבוגרים, נעצר בגין עבירה נוספת של נהיגה ללא רשיון ושחרר בתנאים מגבילים. משטרם הורשע הנאשם בעבירה זו - מובן, כי לא ניתן כל משקל למידע זה.

בסיכומו של התסקיר השלישי, התרשם שירות המבחן למבוגרים, כי לנאשם מודעות נמוכה לבעיות בדפוסי התנהלות וקושי להציב לעצמו גבולות. שירות המבחן למבוגרים התרשם, כי הנאשם "זקוק למסר מוחשי והרתעת". שירות המבחן למבוגרים נמנע מהמלצה טיפולית, אך יחד עם זאת, המליץ להמנע מהשתתף באסר בפועל ממש, ולהסתפק במאסר קצר לריצוי בדרך של עבודות שירות ומאסר מותנה מרתיע, וזאת על מנת שלא לחשוף הנאשם לחברה עברנית ולהפנמה של דפוסי התנהגות עברניים. יצוין, כי בדיון שנקבע לשמיעת פרשת העונש, עתרה הגנה, פעם נוספת, לדחות הדיון ולאפשר לנאשם הזדמנות רביעית במספר לשתף פעולה עם שירות המבחן למבוגרים. התביעה התנגדה נחרצות לבקשה זו, ובית המשפט לא נעתר לבקשה לדחות הדיון - משהוכיח הנאשם, פעם אחר פעם, כי דבריו מן הפה ולחוץ בלבד, ואינו מנצל ההזדמנויות שניתנו לו במשך תקופה מאד ארוכה.

יחד עם זאת, נעתר בית המשפט לבקשת הגנה לדחות הדיון לצורך הבאת עדי אופי לענין העונש, אלא, שההגנה לא הגישה כל בקשה לזימון עד ואף לא הביאה עדים מטעמה לדיון במועד הנדחה.

טענות הצדדים

התביעה מדגישה הפגיעה בבטחון הציבור ובתחושת הבטחון שלו כתוצאה ממעשים של התפרצות וגניבה מכלי רכב, שהפכו "מכת מדינה". עוד מדגישה התביעה הסיכון לשלומם של המשתמשים בדרך, בעקבות העבירות של נהיגה ללא רשיון וללא ביטוח. התביעה מדגישה הנזקים שנגרמים לנפגעי העבירה. התביעה מפנה לחומרה בה רואה המחוקק עבירות של התפרצות לכלי רכב ולעונש שנקצב בצדן של עבירות אלה. התביעה עותרת לקביעת מתחם ענישה בין 4 ל - 8 חדשים מאסר בפועל בגין כל עבירה של פריצה לרכב וגניבה ממנו, ומתחם שינוע בן מספר חדשי מאסר ועד 18 חדשי מאסר בפועל בגין עבירות של נהיגה ללא רשיון ונהיגה ללא ביטוח.

לנוכח הערכת שירות המבחן למבוגרים בנוגע לנאשם, טוענת התביעה, כי המדובר במי שאינו מגלה מורא מן החוק; אינו נכון להשתלב בהליך טיפולי, ומכאן עותרת להשית עליו מאסר בפועל ברף העליון של המתחם; מאסר מותנה ממושך ומרתיע; קנס משמעותי; פסילת רשיון נהיגה בפועל ועל תנאי; פיצוי לנפגע העבירה ע.ת. 1.

ההגנה חולקת על עמדת התביעה, כי הערכת שירות המבחן למבוגרים בענינו של הנאשם איננה חיובית. ההגנה מבקשת לראות בכל עבירות שעבר הנאשם מסכת אירועים אחת. הגנה טוענת, כי הנאשם בחר שלא להשתתף בקבוצה טיפולית בשל "קושי ממשי, אישי, ורבלי, להיחשף אל מול הקבוצה". לטענת ההגנה, מתגורר הנאשם עם בת זוג בעיר באר-שבע ומתפקד באופן חיובי.

ההגנה עותרת להסתפק בהשתתף מאסר לריצוי בדרך של עבודות שירות, כפי המלצת שירות המבחן למבוגרים.

עוד טענה ההגנה בנוגע לאפליית הנאשם אל מול המעורב הנוסף בפרשה, כנגדו לא הוגש כתב אישום.

התביעה השיבה, ברשות, אך לטענה בנוגע לאפליה הנאשם אל מול המעורב הנוסף, והסבירה, כי לא הוגש כתב אישום נגד המעורב הנוסף בעיקר בשל אי-שיתוף פעולה של הנאשם דן בחקירתו, אשר לא אפשרה לגבש התשתית הראייתית הנדרשת.

הנאשם ויתר על זכותו לשאת את דברו האחרון ובחר שלא לומר דבר.

דין והכרעה

עבירות של פריצה לרכב במטרה לגנוב הפכו נפוצות עד כדי מכת מדינה.

הטענות הנשמעות בזכות הקלה בעונש בגין עבירות אלה נובעות מראיה צרה של האירועים ושל משמעותם, בלא בחינת השלכות הרוחב.

עוד נתקל בית המשפט, לא פעם, בטענות לפיהן פוצה בעליו של כלי רכב לאחר פריצתו על ידי חברת הביטוח, ומשכך - הלכה למעשה - לא נגרם לו נזק. גם טענה זו אינה מדויקת. אזרח שרכבו נפרץ חש פגיעה בתחושת הבטחון שלו; נדרש לטרחה רבה. גם אם מפוצה בגין הנזק לרכב, ישנם תמיד נזקים נלווים, כמו התרוצצות לתיקון הנזקים; שהות בלא רכב לתקופה מסוימת; שינוי בתכנון; התמודדות עם גופים ביורוקרטיים כגון לצורך הגשת תלונה או תביעת פוליסת הביטוח; אבדן מטלטלין שונים שהיו ברכב, פעמים רבות בשווי ניכר, ואשר לרוב אינם מבוטחים; ועוד.

בנוסף, קימת עליה מתמדת בעלות פרמיות הביטוח בגין כלי רכב, המגולגלת על הצבור כולו, בשל העליה בשכירות העבירות.

המחוקק ראה להעמיד בצדה של עבירת הפריצה לרכב בכוונה לגנוב עונש מירבי זהה לזה שנקבע לעבירת גניבת רכב (ראה סעיף 413 סיפא לחוק העונשין, תשל"ז - 1977, והשווה עם סעיף 413ב(א) לאותו חוק).

אשר למתחם הענישה בגין עבירות של פריצה לרכב בכוונה לגנוב מטלטלין מתוכו:

· בגזר הדין ת.פ. 13-03-25397 סקר חברי, כב' השופט ד. בן טולילה, את הפסיקה הרלבנטית באופן מקיף, וקבע מתחם ענישה שינוע בין מספר חדשי מאסר לריצוי בפועל, יתכן בדרך של עבודות שירות, ועד שנה מאסר בפועל, בגין כל עבירה מסוג זה. באותו מקרה, השית בית המשפט, בגין שבעה מקרים של פריצה לרכב, בהם ששה מקרים של גניבת מטלטלין מהרכב, מאסר בפועל בן 30 חדשים וענשים נלווים (חמישה חדשים מהתקופה הפעלת מאסר מותנה במצטבר);

· בפסק הדין ע.פ. 12-09-736 התקבל ערעור המדינה על קולת העונש בגין חמש עבירות של פריצה

לרכב ושלוש עבירות של גניבת מטלטלין מתוכו. עונשו של הנאשם הוחמר ל-14 חודשי מאסר בפועל, תוך שערכאת הערעור מדגישה, כי אינה ממצה הדין עם המערער;

· בגזר הדין ת.פ. 20905-03-12 נגזרו על נאשם 36 חודשי מאסר בפועל בגין תשעה מקרים של התפרצויות לרכב;

· בגזר הדין ת.פ. 22913-03-12 נקבע מתחם הענישה בעבירות של התפרצות לרכב וניסיון גניבה של מטלטלין, בין ארבעה לעשרה חדשי מאסר.

לאור האמור, מוצא בית המשפט להעמיד את מתחם הענישה בגין כל אחד מהאירועים שענינם פריצה לרכב וגניבה מתוכו, כך שינוע בין 4 ל- 10 חדשי מאסר. משעתרה התביעה למתחם שהרף העליון שלו נמוך יותר - במקרה דנן, לא ישים בית המשפט עצמו קטיגור ולא יחרוג לחומרה מהמתחם אליו עתרה התביעה.

אשר לעבירת קשירת קשר לפשע - נבלעת היא במתחם הענישה שנקבע בנוגע לעבירות שענינן הפריצה לכלי הרכב והגניבה מהם, וזאת היות שהמדובר בעבירה שהיא בבחינת מעשה הכנה לעבירות המוגמרות.

אשר לעבירות שענינן נהיגה ללא רשיון וללא ביטוח - נקבע, בבית המשפט המחוזי מתחם ענישה הנע בין מאסר מותנה ועד למאסר בפועל בן שנה אחת בגין עבירות אלה. ראו פסק דינו של בית המשפט המחוזי עפ"ת 22585-11-12. עוד ראו פסק דינו של בית המשפט המחוזי בשבתו כבית משפט לערעורים פליליים, מהעת האחרונה ממש, בו אושר מתחם ענישה כולל שנקבע על ידי מותב זה, ואשר כלל בחובו גם את מתחם הענישה בגין העבירות של נהיגה ללא רשיון וללא ביטוח, כפי שפורט לעיל. ראו עפ"ג 43434-01-15; גזר הדין המקורי ת.פ. 17203-12-13.

אשר לעבירה שענינה הסתיעות ברכב לביצוע פשע - בנסיבות הענין - יבלע מתחם הענישה בגין עבירה זו במסגרת יתר העבירות התעבורתיות תוך שתהווה נסיבה להחמרה במסגרת אותו מתחם.

בגין מכלול העבירות בהן הורשע הנאשם, הכוללות שני אירועים של פריצה לרכב וגניבה מתוכו, לאחר תכנון וקשירת קשר מראש; וכן העבירות שענינן נהיגה ללא רשיון, ללא ביטוח והסתיעות ברכב לעבור עבירות מסוג פשע - רואה בית המשפט לקבוע מתחם ענישה כולל תוך חפיפה חלקית בין המתחמים שפורטו לעיל, כך שינוע בין מאסר בפועל בן 8 חדשים ועד ל- 18 חדשים.

לצורך קביעת הענישה הספציפית במסגרת המתחם, יש לקחת בחשבון את אופי ההתארגנות לצורך ביצוע העבירות; מידת הנזק שנגרם; נסיבותיו האישיות של הנאשם לרבות הערכת הגורמים המקצועיים והפרוגנוזה לעתיד.

במקרה דנן, המדובר בנאשם שהיה חלק מהתארגנות מראש לעבור העבירות, ביחד עם אחר.

הנאשם והאחר הגיעו במיוחד לעיר באר-שבע (זאת חרף טענותיו, במסגרת הקשר עם שירות המבחן, כי ההתנידות מעיר

מגוריו קשה עליו, טענה שאינה מובנת גם לנוכח דבריו, כי מתגורר בעיר באר שבע עם בת זוגו); הנאשם התפרץ ל - 2 כלי רכב שונים וגנב מתוכם; הנאשם נטה להטיל האחריות על מעשיו על המעורב הנוסף; הנאשם נמנע מלהשתלב בהליך טיפולי כלשהו חרף הזדמנויות רבות שניתנו לו, במידה העולה על המקובל ועל הנדרש, ועולה מן האמור, כי למעשה הולך בכחש את שירות המבחן ואף את בית המשפט, כשכל מטרתו היתה לדחות את הקץ. אי השתלבות הנאשם בטיפול הביאה לכך, שלא ניתנו לו הכלים הנדרשים המאפשרים צמצום הסיכון, כי יעבור עבירות בעתיד.

תסקיר שירות המבחן אינו מלמד על מצוקה כלשהי שחוזה הנאשם, וההיפך הוא הנכון - הנאשם מסר, כי משפחתו סיפקה לו את צרכיו. ודוק: המדובר במשפחה נורמטיבית, המונה זוג הורים וארבעה ילדים. שירות המבחן גם לא מצא עדות למצוקה או לבעיה התמכרותית כלשהי שהביאה הנאשם לעבור העבירות.

הנאשם אף נמנע מלהביע חרטה כלשהי על מעשיו, ולו בדברו האחרון.

כאמור, התרשם שירות המבחן, כי במקרה של הנאשם דנן יש צורך בענישה שיהיה בה "מסר מוחשי והרתעתי".

כל אלה מצביעים לכיוון החמרה במסגרת מתחם הענישה.

מאידך, אין עדות להתארגנות מתוחכמת באופן מיוחד או לשימוש בכלי פריצה מיוחדים; לנאשם אין עבר פלילי; הנאשם הודה וחסך זמן שיפוטי - כל אלה מהוות נסיבות לצורך הקלה בענישה במסגרת המתחם.

סיכומי של דבר, לנוכח הצורך להרים תרומתו של בית המשפט לביעור נגע הפגיעה ברכושם של האזרחים ותחושת הבטחון שלהם, וכן לשמור על עוברי הדרך, בעולם המעשה ולא ברמה הרטורית בלבד; כאשר המדובר בעבירות שנעברו בשום שכל ובתכנון מראש, ולא במי שנקלע לביצוען; כאשר המדובר במי שבחר לבצע עבירות ללא שסבל מכל מצוקה מיוחדת ונמנע במופגן מלנצל כל הזדמנות טיפולית - מוצא בית המשפט להשית על הנאשם עונש מאסר בפועל על הצד הבינוני של מתחם הענישה.

על מנת להרתיע הנאשם בעתיד - יושת, כמובן, גם עונש מאסר מותנה, אשר בהתאם להמלצת שירות המבחן, יהיה לתקופה מרתיעה.

לנוכח הסיכון העולה מנהיגתו של הנאשם ללא רשיון - עולה הצורך להרחיקו מהדרך לתקופה משמעותית ולכן יושתו גם ענשים של פסילת רשיון נהיגה בפועל ועל תנאי.

לנוכח כך שהעבירות נעברו למען בצע כסף, ולנוכח הנזקים שנגרמו מהעבירות - רואה בית המשפט להשית על הנאשם עיצומים כספיים בדמות קנס ופיצוי. היות שלא עלה בידי המאשימה לאתר את אחד מנפגעי העבירה - יחושב חלקו של

אותו נפגע העבירה במסגרת הקנס שיוטל ואשר ישמש לרווחת הציבור כולו.

בנוגע לגובה העיצומים שיושטו - יש להבחין בין רכיב הקנס לרכיב הפיצוי. בעוד שבנוגע לרכיב הקנס ראה המחוקק לקבוע, כי על בית המשפט להתחשב במצבו הכלכלי של הנאשם (ראו סעיף 40ח' לחוק העונשין, תשל"ז - 1977), הרי בנוגע לרכיב הפיצוי נקבע בפסיקה, פעם אחר פעם, כי אל לבית המשפט לשקול כלל את מצבו הכלכלי של העברין, וזאת היות שרכיב ענישה זה הינו בבחינת סעד בעל מאפיינים אזרחיים במסגרת ההליך הפלילי. כשם שבהליך אזרחי, אין רלוונטיות ליכולתו הכלכלית של הנתבע לצורך קביעת פיצוי על הנזק שגרם - כך גם בהליך הפלילי. אם אין באפשרות נאשם כלשהו לשלם הפיצוי - רשאי לפנות לגורמים המוסמכים בבקשה לפרוס התשלומים.

פיצוי לטובת נפגע עבירה נפסק מתוקף סמכותו של בית המשפט בהתאם להוראות סעיף 77 לחוק העונשין, הקובע:

(א) הורשע אדם, רשאי בית המשפט לחייבו, בשל כל אחת מן העבירות שהורשע בהן, לשלם לאדם שניזוק על ידי העבירה סכום שלא יעלה על 258,000 שקלים חדשים לפצוי הנזק או הסבל שנגרם לו.

(ב) קביעת הפצויים לפי סעיף זה תהא לפי ערך הנזק או הסבל שנגרמו, ביום בצוע העבירה או ביום מתן ההחלטה על הפצויים, הכל לפי הגדול יותר.

(ג) לעניין גביה, דין פצויים לפי סעיף זה כדין קנס; סכום ששולם או נגבה על חשבון קנס שיש בצדו חובת פצויים, ייזקף תחילה על חשבון הפצויים.

פסיקת בית המשפט העליון קבעה מספר תכליות לפיצוי נפגע עבירה, ובין היתר:

א. ראש וראשית - הכרה חברתית כללית והכרה של מערכת המשפט בפרט בסבלו של הנפגע, תוך מתן משקל למעמדו במסגרת ההליך הפלילי;

ב. שנית - חסכון בזמן לנפגע העבירה תוך מתן סעד כספי בזמן קצר, ומניעת מפגש נוסף בינו לבין העברין במסגרת הליך אזרחי;

ג. שלישית - מהווה תשלום הפצוי מעין הליך "היטהרות" שיש בו כדי לסייע לעברין להכיר בעבירה שביצע, לפעול לתיקון המעוות ולהשתקם.

ראו לענין זה ע.פ. 8745/08 פלוני נ' מדינת ישראל ואח' (פורסם במאגרים):

לפיצוי שנפסק לטובת נפגע עבירה קיימות מספר תכליות שונות... בין התכליות האמורות ניתן לציין את הבאות: מתן סעד לנפגע העבירה בטווח זמנים קצר, מבלי שייאלץ להמתין לסיום הליכים אזרחיים בעניינו; מניעת מפגש מחודש עם העברין שפגע בו במסגרת של הליך אזרחי נוסף; הכרה חברתית בסבלו של הנפגע; העלאת מעמדו של קורבן העבירה בהליך הפלילי, כחלק מהמגמה לשלבו בהליך הפלילי ולהכיר בזכויותיו במסגרת הליך זה ואף יסוד של היטהרות לעברין

עצמו, שחיובו בפצוי לטובת הנפגע עשוי לתרום לשקומו (ראו: ע"פ 7895/04 פלוני נ' מדינת ישראל ([פורסם בנבו], 2.8.2006); רע"פ 9727/05 פלוני נ' מדינת ישראל ([פורסם בנבו], 8.8.2007); ע"פ 6452/09 עלי נ' מדינת ישראל ([פורסם בנבו], 22.7.2010) (להלן: עניין עלי)).

זאת, מעבר להיות הפיצוי חלק מתמהיל הענישה הכולל המוטל על הנאשם, אשר יש בו כדי להביע החומרה אותה רואה מערכת אכיפת החוק במעשיו של הנאשם, ואף להרתיע נאשמים מלשוב ולבצע עבירות.

פיצוי נפגע העבירה מהווה סעד בעל אופי אזרחי במסגרת ההליך הפלילי. ראו רע"פ 2976/01 **אסף נ' מדינת ישראל**, פ"ד נו(3) 418, שם הגדירו כב' השופט מ. חשין ז"ל, בלשונו הציונית, כ"**ברבורון בין ברוזונים**".

בהיותו סעד בעל מאפיינים אזרחיים, נפסק, כי יכולתו הכלכלית של העברין אינה נתון בו על בית המשפט להתחשב בעת שומת הפיצוי. זאת, כשם שבהליך אזרחי, לא היה בית המשפט מתחשב בכך, לו היה העברין נתבע על ידי נפגע העבירה. ראו ע.פ. 5761/05 **מג'דלאוי נ' מדינת ישראל** (פורסם במאגרים):

לגוף הדברים, אין הסכום קשור מטבעו ביכולתו הכלכלית של החייב, כשם שבמשפט אזרחי אין בודקין בקביעת חיוב את יכולתו של החייב, ובהליך אזרחי דבר אחרון זה הוא עניין להוצאה לפועל לענות בו; ולכן הנושא שהעלה בא כוחו המלומד של המערער כעיקר טיעונו, קרי, אי יכולתו הכלכלית של שולחו, אינו יכול לשמש אמת מידה. לכאורה, ואיני מדבר דווקא במקרה דנא, תיתכן סיטואציה שבה ייפסק סכום שבשעת פסיקתו אין החייב יכול לעמוד בו, ולימים ישתפר מצבו הכלכלי אם מהשתכרות ואם ממקור אחר, ויכולתו תשתנה... המחוקק קבע כאמור סכום מירבי. שעה שבית משפט - כבמקרה דנן - מתקרב בקביעתו לסכום זה, אין בכך דופי, שהרי לא בכדי קבע המחוקק את אשר קבע, וכדברי השופט ד' חשין בע"פ 10213/05 פלוני נ' מדינת ישראל ([פורסם בנבו] "נזק כללי, וסבל בכלל זה, אין מוכיחים שיעורו, והוא עניין להערכתו של בית המשפט". וככל שהמדובר בגביה, גם אם זו נעשית בדרך גביתו של קנס אין משמעה שליכותו של החייב, אם אין ידו משגת, אין נפקות; לפי הוראות פקודת המסים (גביה) שעל פיה נגבים הפצויים (סעיפים 77(ג) ו-70 לחוק), ובמיוחד לפי סעיף 5ב(א) לחוק המרכז לגביית קנסות, אגרות והוצאות, תשנ"ה-1995; מרכז זה הוא הגובה את הפצוי. לפי סעיף 5ב(א) רשאי המרכז לפי בקשת חייב 'לפרוס או לדחות את תשלומו של חוב, אם שוכנע כי היו סיבות סבירות לאי תשלום החוב, כולו או חלקו, במועדו, או כי קיימות נסיבות אישיות מיוחדות של החייב המצדיקות פריסה או דחיה של התשלום כאמור'.

עוד ראו רע"פ 2174/11 **לוזון נ' מדינת ישראל ואח'** (פורסם במאגרים):

מן האמור עולה, כי אין פסול בקביעת פצוי גבוה יחסית (ובענייננו לא הגיע לא למירב שבחוק ולא קרב לסכומי הגזילה), אף מקום שהיכולת הכלכלית אינה גבוהה.

בנוגע לרכיב הקנס, במקרה דנן, לא הוצגו, מטעם ההגנה, ראיות כלשהן לגבי מצב כלכלי דחוק אצל הנאשם או אצל בני משפחתו, וההגנה אף לא טענה לענין זה. בנוגע לרכיב הפיצוי לנפגע העבירה - ילקח בחשבון הנזק שנגרם לו הן

עקב הפגיעה ברכב והן עקב אבדן המטלטלין שהיו בו. כאמור, רכיב הפיצוי לנפגע העבירה הנוסף, שפרטיו לא אותרו, ילקח בחשבון במסגרת רכיב הקנס.

סיכום

לאחר שבית המשפט שמע את טענות הצדדים; עיין בראיות שהוגשו לענין העונש; עיין בתסקירים מטעם שירות המבחן למבוגרים - גוזר על הנאשם הענשים הבאים:

א. 12 חדשים מאסר בפועל;

ב. 12 חדשים מאסר על תנאי למשך שלוש שנים מיום שחרורו של הנאשם ממאסר, והתנאי - שהנאשם לא יעבור עבירה מסוג פשע בניגוד לחוק העונשין תשל"ז - 1977, פרק י"א, י"ד;

ג. 6 חדשים מאסר על תנאי למשך שלוש שנים מיום שחרורו של הנאשם ממאסר, והתנאי - שהנאשם לא יעבור עבירה מסוג עוון בניגוד לחוק העונשין תשל"ז - 1977, פרק י"א, י"ד;

ד. 6 חדשים מאסר על תנאי למשך שלוש שנים מיום שחרורו של הנאשם ממאסר, והתנאי - כי לא יעבור עבירה בניגוד לפקודת התעבורה [נוסח חדש], תשכ"א - 1961, סעיפים 10, 43, 67;

ה. קנס בסך 5,000 ₪ או 50 ימי מאסר תמורתו. הקנס ישולם בחמישה שיעורים שווים ורצופים, החל מיום 01.01.16 ובכל 01 לחודש שלאחר מכן;

ו. פיצוי לנפגע העבירה, ע.ת. 1 בכתב האישום על סך 3,000 ₪. הפיצוי ישולם בשלושה שיעורים שווים ורצופים החל מיום 01.10.15 ובכל 01 לחדש שלאחר מכן;

ז. הנאשם יחתום התחייבות על סך 5,000 ש"ח להמנע מכל עבירה בניגוד לחוק העונשין, תשל"ז 1977, פרק י"א, י"ד, או עבירה בניגוד לפקודת התעבורה [נוסח חדש], תשכ"א - 1961, סעיפים 10, 43, 67; וזאת למשך שלוש שנים מיום שחרורו של הנאשם ממאסר. ההתחייבות תיחתם עוד היום. לא תיחתם ההתחייבות - יאסר הנאשם למשך 35 יום.

הנאשם יתיצב לריצוי ענשו כעת.

עותק גזר הדין יועבר לשירות המבחן למבוגרים.

הודעה זכות הערעור.

ניתנה היום, ז' תשרי תשע"ו - 20 ספטמבר 2015, במעמד הצדדים.